

Arrest

nr. 124 710 van 26 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 15 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 1 oktober 2009, als echtgenoot van een Portugese onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Verzoeker wordt op 13 april 2010 in het bezit gesteld van de F-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid neemt op 15 juli 2011 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 15 september 2011 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...], geboren te [...], op [...] en van Indische nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk.

Uit het gevolg aan aanvankelijk PV TG.55.L2.001412/2011 dd 22.03.2011 blijkt dat de echtgenote van betrokkene niet meer aan te treffen is op het adres van betrokken. Er zijn geen voorwerpen meer aanwezig waaruit de recente aanwezigheid van een vrouw kan afgeleid worden. Betrokkene zelf bevestigt verder in dit PV dat zijn echtgenote teruggekeerd is naar haar moeder in Portugal.

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat de echtgenote van betrokkene sedert 13.04.2011 afgevoerd is van ambtswege.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Verzoeker heeft samen met zijn partner steeds de instructies gevolgd dewelke hem door het kwestieuze gemeentebestuur werd gegeven.

Hij heeft steeds de nodige documenten toegevoegd zoals hem werden gevraagd.

Thans wordt een beslissing genomen met als motivering dat verzoekers' echtgenote niet meer aan te treffen is op het adres van betrokkene.

De Staatssecretaris heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'.

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschiilen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dat m.n. verzoeker gesteld heeft dat de afwezigheid van zijn vrouw slechts tijdelijk is wegens de ziekte van haar moeder in Portugal.

Dat de overheid dit gegeven dient te controleren alvorens de bestreden beslissing met de kwestieuze motivering te kunnen nemen.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Staatssecretaris. [...]"

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De relevante bepalingen van het door verweerder toegepaste artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luiden op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissingen als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

[...]

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

[...]

In de loop van het derde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, vermeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, volstaat de motivering, gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element, enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie. Hetzelfde geldt voor familieleden van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, in de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf.

§ 2. [...]

§ 3. [...]

§ 4. [...]

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

In casu beëindigde verweerder het verblijfsrecht van verzoeker overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dit op grond van de vaststelling dat zijn Portugese echtgenote die hij vervoegde uit het Rijk is vertrokken. Verweerder baseerde zich hiervoor enerzijds op de afvoering van ambtswege van verzoekers echtgenote op 13 april 2011 en anderzijds een proces-verbaal van 22 maart 2011 waaruit blijkt dat de echtgenote niet langer op het adres van verzoeker is aan te treffen en er geen voorwerpen meer aanwezig zijn die getuigen van de recente aanwezigheid van de echtgenote. Hierbij gaf verzoeker zelf ook aan dat zijn echtgenote naar haar moeder in Portugal is teruggekeerd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de echtgenote van verzoeker op 13 april 2011 door de gemeente ambtshalve werd geschrapt. Uit een verslag van een politie-inspecteur aan de burgemeester blijkt ook dat uit een gevoerd onderzoek naar schijnhuwelijk bleek dat de echtgenote reeds sinds 1 september 2009 niet meer zou verblijven in België, doch terugkeerde naar Portugal. Hiervoor baseerde de betrokken politie-inspecteur zich op de eigen verklaringen van de echtgenote. Verzoeker verklaarde in dit verband aan de politie dat dit klopt, doch dat zijn echtgenote regelmatig op en af zou gaan. Dit betreft evenwel een loutere bewering, waarvan geen begin van bewijs voorhanden is. Gelet op deze gegevens kon verweerder in redelijkheid uitgaan van de vaststelling dat de burger van de Unie die verzoeker vervoegde is vertrokken uit het Rijk. Er blijkt ook op geen enkele wijze dat de echtgenote op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen reeds zou zijn teruggekeerd naar België.

Verzoeker geeft, na een overwegend theoretisch betoog omtrent het zorgvuldigheidsbeginsel, niettemin aan dat verweerder onzorgvuldig handelde door geen rekening te houden met het gegeven dat hij

verklaarde dat de afwezigheid van zijn echtgenote slechts tijdelijk is en te wijten is aan de ziekte van haar moeder. Hij stelt dat verweerder dit gegeven diende te controleren voorafgaand aan het nemen van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht.

Verzoeker maakt *in casu* evenwel niet aannemelijk dat gelet op de verklaringen die hij aflegde aan de politiediensten enige schending van de zorgvuldigheidsplicht zou kunnen worden vastgesteld. Allereerst kan in dit verband worden opgemerkt dat verzoeker zelf uitgaat van een selectieve lezing van de door hem aan de politie afgelegde verklaringen en dat hij het door hem gestelde, met name dat zijn echtgenote enkel tijdelijk afwezig is uit het Rijk gelet op de ziekte van haar moeder, geenszins aannemelijk maakt. Zo blijkt dat verzoeker tevens uitdrukkelijk melding maakte van een tweede reden dat zijn echtgenote terugkeerde naar Portugal, met name financiële problemen, en uitdrukkelijk aangaf dat "*Als ik werk heb, is ze van plan terug te komen*". Verder gaf hij tijdens zijn gehoor bij de politie ook aan geen probleem te hebben met een ontbinding van het huwelijk en dat het fout was om te huwen met zijn echtgenote, waardoor blijkbaar tevens sprake is van huwelijksproblemen. Zoals hierboven ook reeds aangehaald week verzoekers verklaring dat zijn echtgenote pas sinds een maand was teruggekeerd naar Portugal ook af van de bevindingen van een politie-inspecteur die zich op zijn beurt steunde op verklaringen van de echtgenote waaruit zou blijken dat deze reeds sinds 1 september 2009 terugkeerde naar Portugal. Voor de verklaringen van verzoeker dat zijn echtgenote sindsdien op en af gaat, is geen enkel begin van bewijs voorhanden. Gelet op de stukken van het dossier maakt verzoeker niet aannemelijk als zou er enkel sprake zijn van een tijdelijke terugkeer naar Portugal van de echtgenote om reden van de ziekte van haar moeder. Daarnaast maakt verzoeker ook niet aannemelijk, en dit kan ook niet worden vastgesteld, dat de reden waarom zijn echtgenote terugkeerde naar Portugal en zelfs het gegeven dat zij mogelijk voornemens zou zijn terug te keren naar België, hetgeen *in casu* evenwel niet blijkt, enige invloed heeft op de vaststelling dat zij is vertrokken uit het Rijk. Zo is het op geen enkel ogenblik betwist dat de echtgenote van ambtswege is afgeschreven in België. Indien de echtgenote alsnog zou wensen terug te keren, verhindert niets verzoeker om haar opnieuw in België te vervoegen indien is voldaan aan de voorwaarden hiertoe. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan geenszins worden vastgesteld dat met de door verzoeker afgelegde verklaring in voormelde zin ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden of deze verklaring ten onrechte niet verder werd onderzocht. Er blijkt immers niet dat deze loutere verklaring van aard is afbreuk te doen aan de concrete motivering van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht.

Verzoeker geeft verder aan een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien hij stelt dat hem niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of hem niet de gelegenheid geboden werd stukken over te leggen die zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

De Raad benadrukt evenwel dat verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken op het ogenblik dat hij door de politiediensten werd gehoord over de afwezigheid van zijn echtgenote op het verblijfsadres. Hij werd hierbij ook bijgestaan door een beëdigd tolk. Hij houdt aldus ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken. Er dient ook te worden aangenomen dat verweerder kennis had van verzoekers verklaring dat zijn echtgenote (onder meer) terugkeerde naar Portugal gelet op de ziekte van haar moeder, nu het proces-verbaal van gehoor is opgenomen in het administratief dossier. Er blijkt verder ook niet dat een bijkomend horen van verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen nog nuttig was, nu hij op geen enkele wijze duidt welk concreet gegeven dat zijn situatie kenmerkt en dat een invloed kon hebben op het nemen van de bestreden beslissingen hij tijdens een bijgekomen gehoor nog naar voor had willen of kunnen brengen.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS